

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 8Cdo/117/2018                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1113232644                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 20.02.2019                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Oľga Trnková             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2019:1113232644.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne D. bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. Zdenkou Benčíkovou, advokátkou v Bratislave, Palackého 12, proti žalovanému Slovenskému pozemkovému fondu, so sídlom v Bratislave, Búdkova 36, IČO:17 335 345, zastúpenému Advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Hviezdoslavovo námestie 25, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Michal Bizoň, LL. M., o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 20 Cpr 7/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. októbra 2017 sp. zn. 9 CoPr 10/2016, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 1. apríla 2016 č. k. 20 Cpr 7/2013 žalobu na určenie neplatnosti výpovede doručenej žalobkyni listom žalovaného z 28. júna 2013 zamietol a vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že podľa rozhodnutia SPF č. 6/2013 zo 14. mája 2013 sa znížil stav zamestnancov na oddelení č. 100 v kancelárii generálneho riaditeľa z počtu 7 na 6 zamestnancov. Cieľom rozhodnutia bolo zabezpečenie efektívnosti práce na základe analýzy zamestnanosti a návrhu systematizácie počtu pracovných miest na SPF s ohľadom na rozpočtované mzdové prostriedky na roky 2013 až 2014. Týmto rozhodnutím sa počet zamestnancov v kancelárii generálneho riaditeľa oproti pôvodnému stavu zamestnancov znížil o jedno miesto a pracovná pozícia žalobkyne bola zrušená z dôvodu jej nadbytočnosti. V nadväznosti na uvedené vznikla žalovanému povinnosť v súlade s § 63 ods. 2 písm. b/ ZP ponúknuť žalobkyni ako nadbytočnému zamestnancovi inú voľnú pracovnú pozíciu v mieste výkonu jej práce. Túto povinnosť si žalovaný preukázateľne splnil pričom to, či zamestnávateľ má alebo nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať treba posudzovať podľa stavu existujúceho v čase dania výpovede. V tomto čase mal žalovaný k dispozícii jedinú voľnú pracovnú pozíciu, ktorú žalobkyni ponúkol a táto ju neprijala. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v danom prípade bola splnená aj podmienka platnosti výpovede podľa § 74 ZP, t. j. prerokovanie výpovede so zástupcami

zamestnancov. Teda bolo preukázané splnenie všetkých podmienok, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b/ ZP a to písomné rozhodnutie zamestnávateľa o organizačných zmenách, príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca, ponuka inej vhodnej práce v mieste výkonu práce pred realizáciou výpovede, prerokovanie výpovede so zástupcami zamestnancov, doručenie výpovede a tiež, že na zrušené pracovné miesto žalovaný neprijal iného zamestnanca. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 OSP.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 26. októbra 2017 sp. zn. 9 CoPr 10/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 CSP. Prijatý záver o nedôvodnosti žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil, keď mal za to, že zo strany zamestnávateľa boli splnené všetky podmienky, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b/ ZP. Odôvodnenie odvolaním napadnuté rozhodnutie dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo prečo nebolo žalobe vyhovené. Na toto odôvodnenie poukázal aj odvolací súd a s ktorým sa stotožnil. Vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami žalobkyne. Pokiaľ tvrdila, že organizačná zmena bola formálna a urobená len z dôvodu jej svojvoľného prepustenia z pracovného pomeru, toto tvrdenie považoval za v rozpore s vykonaným dokazovaním. Poukázal na to, kedy ide o nadbytočnosť zamestnanca, keď zákon umožňuje zamestnávateľovi, aby reguloval počet svojich zamestnancov a ich kvalifikačné zloženie tak, aby zamestnával len taký počet zamestnancov a v takom kvalifikačnom zložení, ktoré zodpovedá jeho potrebám. V prípade posudzovania dôvodnosti použitia daného výpovedného dôvodu treba vychádzať z obsahu pracovnej zmluvy a posúdiť, či došlo u zamestnávateľa k takej organizačnej zmene, ktorá by robila zamestnanca pre neho nadbytočným z hľadiska funkcie, na ktorú znie pracovná zmluva. O výbere zamestnanca, ktorý je nadbytočný, rozhoduje výlučne zamestnávateľ, súd nie je oprávnený v tomto smere rozhodnutie zamestnávateľa preskúmať. Súd však skúma, či sú splnené ostatné podmienky vymedzujúce tento výpovedný dôvod. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutím generálneho riaditeľa bolo rozhodnuté o znížení stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce a týmto rozhodnutím aj reálne došlo k zníženiu počtu zamestnancov. Námietka žalobkyne o účelovosti neobstoí, keďže je v plnom rozsahu na zvážení zamestnávateľa, aké organizačné zmeny na zefektívnenie práce prijme. Zo strany žalobkyne neboli preukázané také skutkové okolnosti, ktoré by objektívne nasvedčovali existencii diskriminácie zamestnávateľom pri výbere jej osoby ako nadbytočnej spomedzi viacerých zamestnancov a neobstoja jej subjektívne názory, že jej nadbytočnosť žalovaný spôsobil cielene a že rozhodnutie o organizačnej zmene nesledovalo vytýčený cieľ, t. j. zníženie stavu zamestnancov. Skutočnosť, že jej pracovná pozícia bola nadbytočná, preukazuje aj skutočnosť, že nebola obnovená. Z týchto dôvodov sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že bol preukázaný aj kauzálny nexus medzi nadbytočnosťou žalobkyne a organizačnou zmenou na strane zamestnávateľa. Námietky žalobkyne týkajúce sa nesplnenia ponukovej povinnosti považoval za irelevantné, lebo súdna prax je jednotná v tom, že ponukovú povinnosť, t. j. to, či zamestnávateľ má alebo nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať, treba posudzovať podľa stavu existujúceho v čase dania výpovede. V tomto smere poukázal aj na vyjadrenie žalobkyne k ponúknutému miestu. Ani námietku žalobkyne o splnení podmienky podľa § 74 ZP nepovažoval za dôvodnú, pretože aj táto hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede bola z uvedených dôvodov splnená. Ďalšími námietkami žalobkyne sa odvolací súd opätovne nezaoberal, lebo neboli spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú len v rovine jej úvah bez predloženia relevantných dôkazov. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla ho, spolu s rozsudkom okresného súdu, zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP, pretože dané konanie ako celok nevykazuje znaky spravodlivosti, napadnuté rozhodnutie nie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, z ktorého dôvodu súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. V ďalšom poukázala na predmet daného sporu a na predpoklady platnosti výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b/ ZP. V súvislosti s organizačnou zmenou poukázala na výročné správy žalovaného na roky

2012, 2013 a 2014 a na skutočnosti z nich vyplývajúce. Podľa nej žalovaný v konaní nepreukázal organizačnú zmenu a jej opodstatnenosť a súd neskúmal, či rozhodnutie o organizačnej zmene bolo účelové, len s cieľom dať jej výpoveď. Podľa jej názoru súdy bez dostatočného skutkového základu pre posúdenie veci z hľadiska § 63 ods. 1 písm. b/ ZP vyslovili nesprávny právny názor v otázke týkajúcej sa výkladu tohto ustanovenia a dokazovanie nezamerali na objasnenie povinností vyplývajúcich z tohto ustanovenia. Poukázala na závery vyslovené v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 1085/2015 a 3 Cdo 33/2008 ohľadom výberu osoby nadbytočnej, keď podľa nej nebol splnený cieľ predmetného rozhodnutia o organizačnej zmene a toto vykazovalo nedostatky ňou uvedené a následne citovala príslušné čl. ZP a Smernice Rady 2000/78/ES z 27. novembra 2000 týkajúce sa diskriminácie. V súvislosti s podmienkou splnenia ponukovej povinnosti zo strany žalovaného poukázala na závery vyslovené v rozhodnutiach NS SR sp. zn. 4 Cdo 222/2009, 4 Cdo 12/94 ako ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď jej ponúknuté miesto nezodpovedalo, z uvedených dôvodov, jej schopnostiam a kvalifikačným predpokladom a teda nebola splnená hmotnoprávna podmienka platnosti výpovede. V súvislosti so splnením podmienky predchádzajúceho prerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov poukázala na skutočnosti vyplývajúce z ustálenej rozhodovacej praxe a to z rozhodnutí NS SR sp. zn. 1 Cdo 72/2006 a 5 Cdo 255/2008, keď podľa nej ani táto podmienka splnená nebola. Na záver uviedla, že postup súdu v konaní založil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, lebo postupom odvolacieho súdu, ktorý nerozhodoval v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, súd znemožnil realizáciu základných procesných práv, ktorým nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podľa jeho názoru rozhodnutie súdu v rozpore s ustálenou súdnou praxou nepredstavuje dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, ale dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Žalobkyňa sa pritom v dovolaní ani na jednom mieste nevenuje opisu nesprávneho úradného postupu súdu, v dôsledku ktorého malo byť porušené jej právo na spravodlivý proces. Teda v dovolaní nešpecifikovala v čom mala spočívať vada nesprávneho právneho postupu odvolacieho súdu, v dôsledku ktorej malo byť porušené právo žalobkyne na spravodlivý proces a tým nevymedzila dovolací dôvod. Z toho je zrejmé, že dovolanie neobsahuje náležitosti dovolania vymedzené v § 428 CSP. Pokiaľ ide o skutočnosti tvrdené žalobkyňou ohľadom splnenia predpokladov platnej výpovede poukázal na to, že v konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, i nad rámec nevyhnutnosti, považoval ich za účelové a zavádzajúce. V konaní bolo preukázané splnenie všetkých predpokladov platnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou z dôvodov, ktoré podrobne rozviedol. Preto navrhol dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. d/ CSP odmietnuť alebo pre prípad, ak by dovolací súd dospel k záveru, že je daný dôvod prípustnosti dovolania ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP). Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným

postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Žalobkyňa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu podala v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP z dôvodu nesprávneho procesného postupu súdu prvej a druhej inštancie, ktorým súdy znemožnili uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. S poukazom na v dovolaní vymedzený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP uviedla, že „konanie o určenie neplatnosti výpovede ako celok nevykazuje znaky spravodlivosti, nakoľko dovolaním napadnuté rozhodnutie nie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a nesprávnosť napadnutého rozsudku z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu s poukazom právneho posúdenia v otázke splnenia podmienky platnosti výpovede z dôvodu organizačnej zmeny, spočívajúcej v splnení podmienky existencie organizačnej zmeny vedúcej k nadbytočnosti, povinnosti ponúknuť žalobkyni ako zamestnancovi, ktorej bola daná výpoveď vhodnú prácu a povinnosti prerokovania výpovede odborovým orgánom nie sú v súlade s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, z ktorého dôvodu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľke/žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva“.

11. K prípustnosti dovolania žalobkyne podľa § 420 písm. f/ CSP dovolací súd uvádza, že znakmi vady zmätočnosti konania podľa tohto ustanovenia sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj napr. R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu.

14. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že „súdy oboch stupňov bez dostatočného skutkového základu pre

posúdenie vecí z hľadiska § 63 ods. 1 písm. b/ ZP, vyslovili nesprávny právny názor v otázke týkajúcej sa výkladu ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b/ ZP“ najvyšší súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá nedostatočné zistenie rozhodujúcich okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť dodáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

15. Obdobne prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

16. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že žalobkyňa (aj keď ako dovolací dôvod označila § 420 písm. f/ CSP) v podstate namietala nesprávne právne posúdenie vecí (§ 124 ods. 1 CSP) v otázke splnenia (všetkých) podmienok platnej výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. b/ ZP, pričom za dovolací dôvod, ktorý uplatnila, treba posúdiť podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Výslovne totiž uvádza, že „...dovoláním napadnuté rozhodnutie nie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít...“.

17. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Žalobkyňa v dovolaní namietala, že odvolací súd dospel vo svojom rozhodnutí k nesprávnemu právnemu záveru o splnení všetkých podmienok pre platné skončenie pracovného pomeru výpoveďou z 28. júna 2013 podľa § 63 ods. 1 písm. b/ ZP. Dôvodila, že rozhodnutie č. 06/2013 o znížení stavu zamestnancov v danom prípade iba predstiera zákonnú požiadavku potreby zabezpečenia efektívnosti práce a dostáva sa do stretu so zásadou dobrých mravov, keď súd ani neskúmal, či rozhodnutie bolo prijaté účelovo, len s cieľom dania jej výpovede. V súlade s ustálenou rozhodovacou praxou citovala z rozsudku NS ČR sp. zn. 21 Cdo 2204/2003 z 27. apríla 2004, z uznesenia NS ČR sp. zn. 21 Cdo 513/2012 z 18. decembra 2012 v súvislosti s organizačnou zmenou a existenciou rozhodnutia o organizačnej zmene. Podľa nej bolo rozhodnutie o organizačnej zmene v danom prípade vydané v rozpore s uvedenými dokumentami. Pokiaľ ide o existenciu organizačnej zmeny vedúcej k nadbytočnosti a príčinnej súvislosti medzi prijatou organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca citovala z rozsudku NS ČR sp. zn. 6 Cz 49/68 z 23. júla 1968. Namietala, že súdy nezamerali dokazovanie na objasnenie povinností vyplývajúcich žalovanému z § 63 ods. 1 písm. b/ ZP v súvislosti s organizačnou zmenou ako skutkovou podmienkou výpovede podľa tohto ustanovenia, keď v prípade posudzovania dôvodnosti jeho použitia súd skúma, či organizačná zmena urobila zamestnanca nadbytočným. V súlade s ustálenou rozhodovacou praxou citovala napr. z uznesenia NS SR sp. zn. 1 Cdo 1085/2015 a z rozsudku NS SR sp. zn. 3 Cdo 33/2008. Poukázala na skutočnosť, že materiálnou podmienkou platnosti výpovede je aj splnenie ponukovej povinnosti, v ktorej súvislosti citovala z rozsudku NS SR sp. zn. 4 Cdo 222/2009 a sp. zn. 4 Cdo 12/94, pričom uviedla, že (ako bolo preukázané) žalovaný jej síce ponúkol jedno pracovné miesto na pozíciu informatika, ktoré však nezodpovedalo jej schopnostiam a kvalifikačným predpokladom, preto podľa nej bola aplikácia § 63 ods. 1 písm. b/ ZP odvolacím súdom nesprávna, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti, pretože má vysokoškolské vzdelanie na Vysokej

škole poľnohospodárskej v Nitre. Napokon namietala aj nesplnenie hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede spočívajúcej v prerokovaní výpovede odborovým orgánom podľa § 74 ZP. V súlade s ustálenou rozhodovacou praxou vo veci prerokovania výpovede citovala z rozsudku NS SR sp. zn. 1 Cdo 72/2006 a z uznesenia NS SR sp. zn. 5 Cdo 255/2008.

19. V prejednávanej veci žalovaný 28. júna 2013 doručil žalobkyni výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b/ ZP z dôvodu, že rozhodnutím generálneho riaditeľa č. 6/2013 zo 14. mája 2013 o ustanovení celkového počtu zamestnancov SPF účinného od 16. mája 2013 bol na základe analýzy zamestnanosti a návrhu systematizácie počtu pracovných miest na SPF stanovený celkový počet zamestnancov 6 na útvare Kancelárie generálneho riaditeľa, čím došlo k zníženiu počtu o jedného zamestnanca a pracovná pozícia žalobkyne bola zrušená, čím sa stala pre žalovaného nadbytočnou. Listom z 11. júna 2013 ponúkol žalovaný žalobkyni jediné voľné pracovné miesto v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce a to pracovnú pozíciu samostatný odborný informatik na oddelení informačných systémov a výpočtovej techniky v kancelárii GR SPF, ktoré žalobkyňa odmietla. Dňa 28. júna 2013 doručil žalovaný zástupcom zamestnancov žiadosť o prerokovanie výpovede D., zamestnankyne kancelárie GR SPF s piatimi (špecifikovanými) prílohami s návrhom výpovede, čím bola splnená podmienka platnosti výpovede podľa § 74 ZP. Dovolací súd považuje skutkové vymedzenie dôvodu výpovede za jednoznačné, určité a nezameniteľné s iným výpovedným dôvodom. Výpovedný dôvod bol po skutkovej stránke konkretizovaný tak, že je nepochybné, z akého dôvodu bol so žalobkyňou pracovný pomer skončený. V predmetnom rozhodnutí generálneho riaditeľa o organizačnej zmene je presne uvedené, ako sa zmenila systemizačná štruktúra SPF, pričom z neho vyplýva, že pracovné miesto žalobkyne bolo týmto rozhodnutím žalovaného zrušené. Pričom žalovaný splnil aj ponukovú povinnosť, ktorú žalobkyňa odmietla a výpoveď bola vopred prerokovaná so zástupcami zamestnancov. Odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) dospel k správne právnemu záveru, že výpoveď daná žalobkyni je platným právnym úkonom, nakoľko v danom prípade boli splnené všetky podmienky (formálne aj obsahové), ktoré ZP vyžaduje pre platné skončenie pracovného pomeru výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/.

20. Pokiaľ ide o „ustálenú rozhodovaciu prax“ uvádzanú žalobkyňou dovolací súd poukazuje na to, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II, a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

21. V žalobkyňou označenom rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 1085/2015 najvyšší súd SR uviedol, že, „Ak žalujúci zamestnanec v žalobe o neplatnosť výpovede z pracovného pomeru („pre nadbytočnosť“) preukáže také skutkové okolnosti, ktoré objektívne nasvedčujú existencii diskriminácie zamestnávateľom pri výbere jeho osoby ako nadbytočnej spomedzi viacerých zamestnancov, potom je súd oprávnený preskúmať výber zamestnanca zamestnávateľom a okolnosti za ktorých k nemu došlo, dôkazné bremeno zaťažuje žalovaného zamestnávateľa, ten musí preukázať, že z jeho strany nedošlo voči nadbytočnému zamestnancovi k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania“. Uvedená skutková situácia však v danej veci nenastala, preto nemožno citované rozhodnutie na predmetnú vec aplikovať.

22. V rozsudku z 1. mája 2009 sp. zn. 3 Cdo 33/2008 najvyšší súd uviedol: „Ak zamestnávateľ z dôvodu zvýšenia efektívnosti práce ruší určité pracovné miesto (funkciu) môže dať výpoveď z dôvodu § 63

ods. 1 písm. b/ ZP iba zamestnancovi pracujúcemu na zrušenom pracovnom mieste (funkcii), nie však inému zamestnancovi, ktorého pracovného miesta (funkcie) sa písomné rozhodnutie zamestnávateľa o zmene jeho úloh, technického vybavenia alebo o znížení stavu zamestnancov výslovne nedotýka“. V danej veci bolo zrušené pracovné miesto žalobkyne, z ktorého dôvodu sa stala nadbytočnou, preto ani toto rozhodnutie je pre danú vec neaplikovateľné.

23. Ďalšie citované rozhodnutia a to rozsudok NS SR sp. zn. 4 Cdo 222/2009 a sp. zn. 4 Cdo 12/94 sú neaplikovateľné na skutkový stav zistený v danej veci, pretože žalobkyni bolo ponúknuté jediné voľné pracovné miesto, ktoré neprijala a nešlo pritom o pracovné miesto uvoľnené len dočasne. To sa týka aj rozhodnutí NS SR sp. zn. 1 Cdo 72/2006 a sp. zn. 5 Cdo 255/2008, pretože zo skutkového stavu v danej veci vyplýva, že výpoveď bola so zástupcami zamestnancov prerokovaná vopred, k žiadosti na prerokovanie bol pripojený (okrem ďalších špecifikovaných príloh) aj návrh výpovede.

24. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že odvolací súd sa v prejednávanej veci pri riešení otázky splnenia podmienok platnosti výpovede, vrátane ponukovej povinnosti a vopred prerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov nijako neodklonil od právneho záveru vyjadreného v uvedených rozhodnutiach najvyššieho súdu.

25. Námietkou žalobkyne týkajúcou sa skutočností, ktoré majú vyplývať z výročných správ SPF na roky 2012, 2013 a 2014 sa dovolací súd nezaoberal, pretože v súlade s § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. Vychádzajúc z dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku dovolací súd konštatuje, že tzv. novoty nie sú v zásade v dovolacom konaní prípustné, pretože dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu nepripúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt. Podľa § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a preto skutkovým podkladom pre rozhodnutie dovolacieho súdu môžu byť len tie skutočnosti a dôkazy, ktoré strany uviedli v konaní pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom, a to v takom rozsahu, ako sú uvedené v súdnom spise alebo v odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inštancií (k tomu pozri Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1413).

26. Ostatné námietky dovolateľky súvisiace so splnením hmotnoprávnych podmienok na uplatnenie výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b/ ZP uvedené v dovolaní smerovali k jej polemike s právnym posúdením veci odvolacím súdom. Žalobkyňa síce v dovolaní uplatnila (ako z jeho obsahu vyplýva) dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci, ale tento dovolací dôvod nevymedzila spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci však významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

27. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP.

28. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.